

Sygn. akt II K 988/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Szelağ

Protokolant Kinga Grzywacz

w obecności

Prokuratora Agnieszki Rokosz

po rozpoznaniu dnia 29.09.2015r.

sprawy **I. P. (1)**, urodz. (...) w W.

syna W. i A. z d. S.

oskarżonego o to, że: w dniu 19.08.2014r. w L., woj. (...) udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej A. P. (2) oraz A. P. (3) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 0,50 grama pobierając kwotę 25 złotych; -

tj. o czyn z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

orzeka:

oskarżonego I. P. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym ustala, że oskarżony udzielił środka odurzającego w postaci marihuany w ilości około 0,50 grama i czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi i czynem tym oskarżony wyczerpał dyspozycję art.59 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art.59 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.34§1 i §1a pkt.1kk i art.35§1kk wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym; -

- na podstawie art.45§1kk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 25 zł (dwadzieścia pięć) tytułem przepadku korzyści majątkowej z popełnionego przestępstwa; -

- na podstawie art.230§2kpk zwraca oskarżonemu dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych pod poz. 2 (k.85) oraz zwraca A. P. (2) dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych pod poz. 3 (k.85); -

- na podstawie art.627kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 190 zł (sto dziewięćdziesiąt) tytułem kosztów sądowych w tym 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 988/14

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 sierpnia 2014 r. na terenie Skate Parku w L. A. P. (2) poprosił oskarżonego I. P. (1) o załatwienie pół grama marihuany, gdy ten zgodził się, wówczas A. P. (2) wręczył mu 25 zł na ten cel. Następnie oskarżony zadzwonił pod numer, który kiedyś przypadkowo otrzymał do nieznanego mu mężczyzny i zapytał go czy dałby radę załatwić pół

grama marihuany. Mężczyzna powiedział, że może załatwić to w przeciągu pół godziny i wskazał miejsce odbioru narkotyków, dodając, że oskarżony ma zostawić tam pieniądze w kwocie 25 zł. I. P. (1) udał się do lasu, w pobliżu skrzyżowania ulicy (...) w J., gdzie znalazł wetkniętą w szlaban marihuanę zawiniętą w białą folię. W to samo miejsce wetknął pieniądze w kwocie 25 zł i udał się do swojego domu przy ulicy (...) w J.. Po pewnym czasie do domu oskarżonego przyszli A. P. (2) oraz A. P. (3) i I. P. (1) powiedział, żeby sobie wzięli marihuanę, która leżała na jego biurku. A. P. (2) i A. P. (3) palili w domu oskarżonego zakupioną od niego marihuanę, jednak nie wypalili wszystkiego. Potem do mężczyzn dołączyło kilkoro znajomych w osobach W. J. i P. J. z dziewczyną M. G. (1). Wszystkie te osoby grały u oskarżonego w bilard, piły piwo i grały na konsoli. A. P. (2) i A. P. (3) opuścili dom oskarżonego pomiędzy godziną 22:00 a 23:00.

W dniu 20 sierpnia 2014 r. funkcjonariusze z Komendy Powiatowej w L. st. sierż. Ł. D. (1) i asp. P. S., pełniąc służbę patrolową na terenie miasta L., na wysokości Skate Parku przy ul. (...), podjęli czynność legitymowania znajdujących się tam A. P. (3) i A. P. (2). W trakcie tych czynności A. P. (2) zachowywał się nerwowo i oświadczył, że posiada coś czego posiadać nie powinien. W wyniku przeszukania A. P. (2), funkcjonariusze ujawnili w saszetce tzw. „nerce” przypiętej do jego pasa, zawiniątko foliowe z zawartością suszu roślinnego w kolorze zielono - brunatnym. A. P. (2) oświadczył wówczas, że to jest marihuana, którą zakupił w dniu wczorajszym od chłopaka imieniem I., którego zna z widzenia ze Skate Parku i podał jednocześnie rysopis osoby, od której nabył narkotyk. W pobliżu miejsca legitymowania funkcjonariusze zauważyli oskarżonego, którego wygląd odpowiadał podanemu rysopisowi. A. P. (2) potwierdził, że przechodzący obok mężczyzna to osoba, od której w dniu wczorajszym nabył marihuanę. Po wylegitymowaniu mężczyzną tym okazał się być I. P. (1).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: A. P. (3) (k.34-35, 150), A. P. (2) (k.27-28, 48-49, 58-59), Ł. D. (1) (k.36-37), M. G. (2) (k.91), W. J. (k.92), P. J. (k.93) oraz zaświadczenia (k.42), notatek urzędowych (k.1, 41, 43), protokołu przeszukania (k.2-3, 10-12, 14-16, 21-23), protokołu zatrzymania (k.6, 8, 30-33), protokołu użycia testera (k.17), protokołu oględzin (k.19-20, 76-77, 78-79, 96-97), oświadczenia (k.24), stwierdzenia tożsamości (k.50), wykazu dowodów rzeczowych (k.85, 111), oraz kserokopii decyzji (k.147), jak również częściowo na podstawie wyjaśnień oskarżonego I. P. (1) (k.65-67,149),

Oskarżony I. P. (1) w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wyjaśniając, że jedynie pomógł kolegom w załatwieniu im pół grama marihuany. I. P. (1) stwierdził, że „nie mogę zgodzić się z tym, że to było zrobione w celu korzyści majątkowej, gdyż tyle ile oni zapłacili to tyle ja zapłaciłem za to co potem przyniosłem. Ta cała sytuacja była jednorazowa, w celu dobrej zabawy i nic więcej” (k.65).

W postępowaniu przed sądem oskarżony przyznał się do udzielenia marihuany, ale nie przyznał się do uzyskania korzyści majątkowej i odmówił składania wyjaśnień, potwierdzając jednocześnie treść swoich wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym (k.149).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego co do przebiegu opisywanych przez niego zdarzeń, albowiem korespondują one z całością ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza z zeznaniami świadków M. G. (1), W. J. i P. J., a także Ł. D. (1) i pokrywają się one w zdecydowanej części z zeznaniami świadków A. P. (3) i A. P. (2). W opinii sądu, drobne rozbieżności w zeznaniach dotyczą tego jak oskarżony oraz świadkowie zapamiętali pewne zdarzenia np.: w części dotyczącej tego czy oskarżony pytał kolegów czy chcą narkotyki czy też to A. P. (2) prosił I. P. (1) o pomoc w zdobyciu marihuany. Z tych też powodów, nie oznacza to, że oskarżony wyjaśniał sprzecznie z tym jak zapamiętał przebieg tych wydarzeń.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków A. P. (3), A. P. (2) oraz M. G. (2), W. J. i P. J., a także Ł. D. (1) w całości albowiem są one ze sobą zgodne i wzajemnie się uzupełniają.

Ł. D. (2) jest funkcjonariuszem policji, który dokonał zatrzymania oskarżonego. Zeznania tego świadka, są wiarygodne z uwagi na to, że jest on funkcjonariuszem policji, który wykonywał swoje obowiązki służbowe. Jest on osobą obcą dla

oskarżonego i nie miał podstaw, aby w swoich zeznaniach nadmiernie go obciążać. Ponadto świadek opisał jedynie okoliczności zatrzymania A. P. (2) oraz I. P. (1) w dniu 20 sierpnia 2014 r.

Z kolei A. P. (3) przed sądem zeznał, że prawie nic nie pamięta, prócz tego, że by obecny przy zatrzymaniu A. P. (2). Dodał także, że A. P. (2) namówił go kiedyś do palenia i wspólnie palili marihuanę. Świadek zeznał, że „kolega I. nam pomógł załatwić i razem zapaliłem z A.” (k.150). Świadek nie interesował się sposobem w jaki oskarżony załatwił narkotyki. A. P. (3) stwierdził jednoznacznie, że to on spytał oskarżonego „czy może ogarnąć marihuanę” (k.34). Dodał także, że w domu I. P. (1) „było tam dwóch chłopaków w wieku około 20 lat. Oni też kupowali od niego marihuanę” (k.34). Także A. P. (2) potwierdził, że w dniu 19 sierpnia 2014 r. kupił od I. P. (1) pół grama marihuany, przy czym zeznał, że „kupiłem razem z kolegą A. P. (3), ja dałem 15 zł, a on 10 zł” (k.28). Jednak ten świadek pamiętał, że to oskarżony wyszedł z propozycją, że może „coś załatwić” (k.28). Niewątpliwie A. P. (3) i A. P. (2) zeznali tak jak zapamiętali przebieg zdarzeń i dlatego sąd dał im wiarę, jednak ich zeznania w części dotyczącej sprzedaży narkotyków przez I. P. (1) innym osobom, nie znalazły potwierdzenia w zeznaniach pozostałych świadków oraz w ujawnionym materiale dowodowym.

Zeznania M. G. (2) niewiele wniosły do sprawy. Zeznała ona jedynie, że faktycznie była ze swoim chłopakiem P. J. „na imprezie u I.w domu” (k.91). Świadek nie widziała aby A. P. (2) kupował czy też dostał narkotyki od oskarżonego. Podobnie zeznali świadkowie W. J. oraz P. J.. Potwierdzili oni, że pod koniec sierpnia przyszedli na imprezę do I. P. (1). Potwierdzili obecność tego dnia u oskarżonego w domu A. P. (3) oraz A. P. (2). W. J. zeznał, że nie zauważył w domu oskarżonego nic niepokojącego, „na pewno nie widziałem by I. przekazywał komukolwiek jakiegokolwiek środki odurzające czy substancje psychotropowe” (k.92). Ponadto P. J. stwierdził, że nic nie wie na temat tego „by ktokolwiek z moich znajomych w tym I. P. (1) miał jakiegokolwiek kontakt z narkotykami” (k. 93).

W przedmiotowej sprawie przeprowadzono także badanie suszu koloru zielono-brunatnego, zabezpieczonego od A. P. (2), przy użyciu testera narkotykowego, które wykazało, że tester zabarwił się na kolor brązowy, co zgodnie ze wskazaniem świadczy, że zabezpieczona substancja to marihuana. Całe zawiniątko foliowe z suszem ważyło 0,41 grama, zaś susz bez folii ważył 0,20 grama.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia pozostałych ujawnionych w sprawie dowodów nieosobowych nie wzbudziła wątpliwości sądu. Zostały one sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania, jak również żadna ze stron nie podważała ich autentyczności, z tych też względów sąd nie odmówił im wiarygodności.

W świetle poczynionych ustaleń, wina oskarżonego I. P. (1) jest bezsporna. Oskarżyciel publiczny zarzucił mu, to że w dniu 19 sierpnia 2014 r. w L., woj. (...) udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej A. P. (2) oraz A. P. (3) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 0,50 grama pobierając kwotę 25 złotych, tj. przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Przepis art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., Nr 13, poz. 124 ze zm.) stanowi, że karze podlega, kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, udziela innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej, ułatwia użycie albo nakłania do użycia takiego środka lub substancji. Występek ten ma charakter umyślny. Natomiast udzielanie innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej oznacza czynność przekazania jej środka lub substancji. Ugruntowane jest orzecznictwo, w myśl którego o „udzieleniu” środka odurzającego w rozumieniu art. 46 ustawy (obecnie art. 59) można mówić jedynie wówczas, gdy sprawca sprzedaje ów środek osobie będącej konsumentem narkotyku, a więc wówczas gdy środek ten przeznaczony jest na zaspokojenie jej potrzeb jako konsumenta, a nie jako dealera (tak SA w Białymstoku w wyroku z dnia 20 marca 2001 r., II AKa 34/01, OSA 2002, z. 4, poz. 31 oraz SA w Katowicach w wyroku z dnia 27 czerwca 2002 r., II AKa 201/02, KZS 2003, z. 2, poz. 63). Udzielanie może przybrać też postać pozostawienia środków odurzających w ustalonym wcześniej między zbywcą a nabywcą-konsumentem miejscu. Dla odpowiedzialności sprawcy nie jest istotne, czy osoba, której udzielił środka odurzającego lub substancji psychotropowej, faktycznie ich użyła. Udzielenie, o którym stanowi art. 58 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomani (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz.

1485 ze zm.), musi nastąpić nieodpłatnie, w przypadku odpłatnego udzielenia środka należy rozważyć kwalifikację z art. 59 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179 , poz. 1485 ze zm.).

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych oskarżony I. P. (1) wypełnił w wszystkie znamiona czynu opisanego w art. 59 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii albowiem w dniu 19 sierpnia 2014 r. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił A. P. (2) oraz A. P. (3) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości około 0,50 grama przyjmując za to kwotę 25 zł. Fakt ten wynika wprost z wyjaśnień samego oskarżonego, który stwierdził, że „przyznaję się do udzielenia marihuany” (k.149) oraz zeznań świadków A. P. (2) oraz A. P. (3). Wprawdzie oskarżony nie przyznał się do uzyskania korzyści majątkowej z w/w transakcji, jednakże należy wskazać, iż znamię działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej może zostać sprawcy przypisane niezależnie od tego czy korzyść majątkową osiągnął sam oskarżony, czy inna osoba, i to także wówczas, gdy oskarżony pośrednicząc pomiędzy nabywcą a sprzedawcą środków odurzających lub substancji psychotropowych osobiście żadnej korzyści nie osiągnął (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie II AKa 170/09 z 14 października 2009 r. KZS 2010/1/79). Jednocześnie sąd przyjął, że w/w czyn stanowi wypadek mniejszej z uwagi na jednorazowych charakter działania oskarżonego oraz ilość udzielonego narkotyku.

Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 k.k. karę w wysokości 4 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Wymierzając w/w karę sąd uznał, że jej wymiar odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, rodzajowi chronionego dobra prawnego oraz uznał, że jej dolegliwość jest odpowiednia w stosunku do stopnia winy oskarżonego. Ponadto kara taka uwzględnia cele wychowawcze w stosunku do oskarżonego i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. I. P. (1) mając możliwość zachowania się zgodnego z prawem, wybrał zachowanie z prawem tym sprzeczne, mając całkowitą świadomość, jakie mogą być tego następstwa. Jak również nie ujawniły się jakiegokolwiek fakty wskazujące na możliwość istnienia okoliczności winę tę wyłączające lub uniemożliwiające rozpoznanie bezprawności. Należy też zaznaczyć, iż czyn, który zarzucono oskarżonemu i skutki jakie mogą tego typu czyny wywoływać, cechuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Stopień ten wyraża się nie tylko w nagminności tego rodzaju przestępstw na terenie właściwości miejscowej tutejszego sądu oraz całego kraju, lecz także w rozmiarze szkód, jakie w naszym społeczeństwie, szczególnie wśród młodzieży powodują narkotyki. Przedmiotem ochrony prawnej jest życie i zdrowie społeczeństwa, jako całość (życie i zdrowie publiczne). Jednocześnie sąd zdecydował się wymierzyć I. P. karę ograniczenia wolności ze względu na jego młody wiek, dotychczasową niekaralność oraz to, że tego rodzaju kara najlepiej spełni swoją funkcję wychowawczą wobec sprawcy. Ponadto kara ta stanowi odpowiednią dolegliwość, która spowoduje odczucie jej negatywnych konsekwencji dla oskarżonego, jednocześnie bez zadawania mu nadmiernej dolegliwości. I. P. (1) nie był dotychczas karany za podobne przestępstwo i zastosowanie w/w kary pozwala stwierdzić, że zachodzi pozytywna prognoza odnośnie skutków procesu jego resocjalizacji.

W tym miejscu, odnosząc się do wniosku obrońcy jaki i oskarżonego o warunkowe umorzenie postępowania, kierując się wyżej przedstawionymi okolicznościami, sąd nie stwierdził żadnych podstaw do jego uwzględnienia. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, tylko wówczas, gdy spełnione są dwa podstawowe warunki, tj. wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne (art. 66 § 1 k.k.). O stopniu społecznej szkodliwości czynu decydują znamiona określone w art. 115 § 2 k.k. Są to okoliczności zarówno natury przedmiotowej (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia), jak i podmiotowej (postać zamiaru albo brak zamiaru dokonania czynu zabronionego, motywacja sprawcy). Nie wpływają natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu właściwości i warunki osobiste sprawcy, a także opinia o nim i dotychczasowy tryb życia, co starał się podkreślić obrońca. Te okoliczności odgrywają decydującą rolę przy ustalaniu prognozy kryminologicznej (zob. Komentarz do art. 66 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] G. Bogdan, Z. Cwiągalski, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wrobel, A. Zoll, kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k., Zakamycze, 2004, wyd. II, Stan prawny: 2004.07.01). To, że obecnie

oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, że kontynuuje naukę, to te okoliczności zostały już uwzględnione przy określeniu rodzaju oraz wysokości wymierzonej kary. obrońca nie wskazał także żadnej okoliczności, która mieściłaby się w katalogu umniejszających winę. Ogólnie ujmując te kwestię, to w/w okoliczności są niejako pochodne względem okoliczności wyłączających winę. Stopień winy (zawinienia) determinując: rozpoznawalność sytuacji oraz jej prawnej oceny, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podejścia decyzji o postąpieniu zgodnym z prawem, zdolność do pokierowania zachowaniem (szerzej zob. P. Kardas, J. Majewski, O dwóch..., s. 77). W ocenie sądu, motywacja I. P. (1) niczym nie różniła się od motywacji innych sprawców tego typu przestępstw. Nie ma także żadnych podstaw do tego, aby przyjąć, że I. P. (1) miał jakieś problemy z rozpoznawalnością sytuacji i jej prawną oceną. Te kwestie zostały już wyżej omówione.

Osiągnięcie z przypisanego przestępstwa wymiernej korzyści majątkowej – w kwocie 25 złotych, spowodowało orzeczenie na podstawie art. 45 § 1 k.k. obligatoryjnego przepadku tych korzyści na rzecz Skarbu Państwa.

Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 627 kpk i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 190 zł tytułem kosztów sądowych w tym 120 zł tytułem opłaty.